

Femeia independenta = femeia singura?

Articol de: anca axenia

Imagini "femeii independente" i se atribuie o familie lexicala ce abunda in clisee si sintagme golite de sens din cauza unui uz mult prea intens si nejustificat. Mai mult, un nou stereotip isi face locul in lumea cotidiana, o atribuire de sens tacita, conform careia "femeie independenta" este un eufemism pentru femeie singura...ma scuzati, single.

Oricum am privi situatia un lucru este cert – psihicul uman este alcatuit astfel incat sa catalogheze toata informatiile, sa le aseze ordonat in sertarase compartimentate, iar compartimentul viata personala pentru categoria mai sus mentionata este din start umplut cu un mare gol.

Este tot atat de adevarat faptul ca – si iata cum inteligenta populara nu ne dezamageste nici de aceasta data – nu iese fum fara foc. Trecand peste paietele puse peste un foc mocnind (se spune ca astfel se creeaza mai mult fum decat foc), gasim si pietricica de la care s-a pornit bulgarele – da, femeile emancipate profesional sunt in majoritatea lor covarsitoare singure. Ar fi lesne sa aruncam toata vina pe seama dorintei de a construi o cariera dincolo de mostenirea ancestrala a sexului frumos, mostenirea cratita - copil, insa viata ne invata ca adverbul "simplu" nu face parte din vocabularul omului matur.

Sa incepem prin a atribui femeii moderne si, inevitabil, "independente" insusiri umane de baza si sa incercam sa concepem faptul ca viata ei nu este o suita de fenomene arbitrate si inexplicabile, ci o consecinta a alegerilor lucide si calculate pe care ea le face.

Astfel, ne indreptam spre o posibila pista – este alegerea ei sa fie singura. Ca orice optiune, si aceasta se bazeaza pe o suita de criterii: incepand de la experientele anterioare si pana la circumstantele actuale. Desigur, toate acestea sunt personale si unice, insa se pot alcatui niste scenarii posibile (pentru un subcompartiment al sertarasului "femeie independenta").

Un posibil scenariu ar fi sub forma unui cerc vicios. Pornind de la o selectivitate dezvoltata in timp, acceptarea unui partener nou se face anevoios (nu ma refer aici la aventurile trecatoare). Cu cat trece timpul, selectivitatea se ascute si micile placeri ale vietii de tip "eu cu mine" se inradacineaza tot mai profund, transformandu-se in tabieturi, apoi in obiceiuri si in final, in necesitati care vor fi foarte greu neglijate in cazul unei eventuale relatii. Si cum avantajele vietii single sunt tot mai mult gustate, selectivitate creste dupa principiul trebuie sa fie Cineva special pentru ca eu sa renunt la toate acestea.

Alta posibilitate ar putea fi un scenariu liniar, sau mai degraba punctual: tot ce incepe bine se termina prost. De ce sa mai incerc? Punct. Acesta ar fi mai curand un sindrom, un sentiment mai mult sau mai putin trecator care incolteste la un moment dat in mintea oricarei femei. Insa, din fericire, rar prinde cu adevarat radacini, caci sunt putini cei care pot rasturna piramida domnului Maslow, ce ne-a facut in ciuda punand la baza nevoia de afiliere.

Privind altfel problema, putem constata cu o usoara stanjeneala ca totul poate porni de la comoditate si chiar lasitate. Nu e mai simplu asa? Sa recunoastem ca e mai facil sa ascultam, sa vorbim, sa dam verdicte cu privire la relatiile celor din jur din postura detasata a celei care nu are, dar cunoaste. Singurul dezavantaj este ca impartasirea experientei personale din viata de cuplu necesita conjugarea verbelor la timpul trecut si constientizarea in acest fel a golului din present.

Daca dam la o parte aceste aspecte de suprafata, constatam faptul ca un inceput pe un drum necunoscut este sinonim cu riscul. Acum atingem si punctul dureros al lasitatii, caci sub vesnicele replici asa mi-e bine sau cand te arzi cu ciorba suflii si in iaurt se poate ascunde o teama mai mult sau mai putin constientizata. Probabil ca mai mult constientizata, dar mai putin recunoscuta. Aceasta forma de anxietate specific feminina este cu atat mai bizara cu cat pare sa se hraneasca cu afectiunea oferita de un potential partener; cu cat ea este mai mare, cu atat frica creste si pasul inapoi e mai mare, pana se transforma in fuga la maraton.

Scenariile si combinatiile dintre ele sunt infinite si complexe, insa un lucru e cert: singuratatea nu este o eticheta ci o optiune liber asumata. In momentul in care se transforma din atu in dezavantaj ea trebuie re-analizata, ca orice alegere care devine depasita.

Femeia independent este, asadar, singura pentru ca asa doreste ea si este in acelasi timp constienta de motivele si consecintele alegerii ei. Nu este un defect si nici un handicap, ci doar consecinta unor procese decizionale personale si voluntare. In momentul in care singuratatea se lafaie in pofida vointei ei, nu mai putem vorbi de independenta. Sa nu uitam ca independenta presupune in primul rand, eliberare de constrangerile exterioare si mai ales de cele interioare.

serviciu oferit de [GWP Entertainment](#)

